

Naročnina v Trstu znese:

Za celo leto . . . 4 gold. 20 s.
Za pol leta . . . — „ 60 „
Za 3 mesece . . . — „ 50 „
(to velja tudi za tržaško okolič.)

Za druge kraje s pošto:

Za celo leto . . . 1 gold. 60 s.
Za pol leta . . . — „ 80 „
Za 3 mesece . . . — „ 40 „
(majhni razloček med tim in med programom izvira iz neke pomote.)

ILIRSKI PRIMORJAN

podučiven in omikaven list za slovensko ljudstvo.

Hvalo zasluži si vsò, kdor druži koristno sè sládkim (Hor.).

Naročnina naj seuredništvu naprej plačeva, in to v gosp. Kozlerjevi hiši „nella Drogheria Angeli in Piazza delle legna št. 1“ v Trstu (Trieste). Tam se bodo tudi oddajale vse pisma. — Sicer ta list se bo tudi prodajal (vsak natis po 5 soldov) v tobakarnicah nasproti Pošte, blizu „Chiozza“ in „al Ponte della Fabbra“.

Leto 1866.

Pri sv. Ivanu v Vrdélu, 6 maja.

Štev. 9.

Štev. 10 našega lista pride 20 dan maja.

Tiste gospode, ki so se naročili za prvo četrto leta, lepo prosimo, da bi brž ko mogoče se naročili še za naprej. Tiste gospode naročnike pa, ki niso še nič plačali, prijazno prosimo, naj naročnino skoraj pošljejo uredništvu.

Uboštvo v sedanjih časih.

(Dalje.)

V letu 1848 je vstala na Laškem vojna, na Dunaji i na Ogerskem je počila vstaja, ka je rodila hude i krvave boje; skoraj po vseh zapadnih državah so se vnele prekucije. Vlada je padla za vlado; skoraj vsak nov minister je podrl vse staro, vstvaril novo, kar je bilo večkrat še slabše od prvega; vse to pa je požrlo veliko denarja. Narodije so zahtevali svobodo in enakopravnost vseh jezikov. Vlade so z eno roko narode gladile, z drugo jih pa teple. Da to nej moglo dobrega sadu roditi, vidi vsak, kdor nej slep. — Kakor pa je zaupanje med vladami i ljudstvi vedno bolj pešalo, tako se je godilo — i se godi še dan današnji — med samimi vladami. Nevošljivost, hinavska politika i sebični nameni so ležali i leže še danes na Evropi kakor huda mōra. Vse to je krivo, da so bile zmérom na nogah presilne, vedno za boj pripravljene vojne, da so bili žendarji prvi gospodije po državah.

Da so take okolinosti (okolistave) prizadevale veliko veliko stroškov, to vidi vsakdo. Morala je tudi Avstrija imeti na nogah veliko vojaščine (armade) za lastno brambo, ker je bila laška vlada vedno za to pripravljena, da bi jej obropala laške dežele. Pa tudi Prusija jej nej bila prijazna, vedno je bila v politiki z Avstrijo navskriž, i Napoleon je v letu 1859 pokazal, ko je vojeval (se vojskoval) zoper Avstrijo, kako dober prijatelj je njej. Gotovo pa je bila največa politična napaka ta, da je Avstrija v ruskej vojni postavila zoper Ruse veliko armado, ker je s tem izgubila mogočnega zaveznika, kateri je v vseh stiskah Avstrii na strani stal. Da bi te napake ne bilo, skoraj gotovo bi mi imeli še dan današnji tisti del lombardske dežele, kateri smo izgubili v letu 1859.

Pa ne le politične zadeve, tudi druge reči so pripomogle k uboštvu. Začela so se namreč velika

državna dela po vseh omikanih državah v Evropi, kakoršnih se je morala tudi Avstrija poprijeti, da obdrži svojo moč i veljavo v družbi evropskih držav. Mej ta dela spadajo posebno železnice, za ktere se je izdalo veliko denarja. Če tudi so se prodale različnim družbam, vendar iskupilo nikdar nej poplačalo stroškov. S tem pa nikakor ne trdimo, da nej bilo prav delati železnic, marveč še novih smo potrebni. One so v sedanjih časih tako potrebne, da brez njih ne moremo biti, če tudi nekterim ljudem, posebno voznikom, jemljó zaslužek. Hudo je vendar to, da so železnice večidel v rokah ptujih državljanov i da zato mnogo denarja gre v ptoje države.

Pri takih okolinostih je potrebovala vlada vedno več denarja. Tega si je pa mogla dobiti le s posojili i s tem, da je davke povišavala. Državni dolg je torej vedno rasel. V letu 1854 je bilo v vsej Evropi stroškov uže 6250 milijonov, v letu 1864, torej deset let pozneje pa celo 11,000 milijonov; samo za vojake se je v letu 1854 potrosilo 5000 milijonov. Davki so pri takih stroških dosegli toliko stopinjo, da so huda nadloga deželam, posebno kmetovalcem (kmetom).

Ker se je izdalo mnogo več bankovcev, nego je bilo z gotovino zagrnenih, zato tudi nejso imeli popolne veljave, ampak imeli so, kakor vsako drugo blagó, zdaj več, zdaj manjšo ceno, i to je bila i je še zdaj nadloga. Imeli smo uže upanije, da se vsaj te nadloge še do konca tega leta iznebimo, ker se je sedanja vlada hvalevredno prizadevala, da zmanjša državne stroške i da banka spet srebro daje za bankovce; ali zdaj, ko nam žuga trdovratna i strašna vojna, gine zopet to upanije. Kadar pa državni denar nejma popolne i stanovitne vrednosti, slabo je to za kupčijo, obrtnijo i sploh za vse.

(Dalje prihodnjič.)

Tržaško-méstne in okolične zadéve.

* Prošnja deželnega našega zbora, naj se dade (da) Trstu stara pravica, po kterej mu nej treba dajati vojakov, nej bila uslišana, in uže pretekli teden je bila vojaška nabira končana.

* Mestno svetovalstvo (svetovavstvo, konsilijo) je dobilo na posodo 1 milijon 150.000 forintov.

* Ker se je govorilo, da ministrstvo misli izdati nove sorte bankovce, ali prav za prav nakaznice dr-

žavnega zaklada (šaca) sklenola je naša kupčijska in obrtniška zbornica, ministrstvu to odsvetovati; ker pa je vlada vzela na posodo 60 milijonov s zastavnicami na srebro, očitno je, da zgoraj imenovanih bankovcev ne izdaja.

* K volitvi poljskih čuvajev (vardijanov) se je sešlo preteklo nedeljo pri sv. Ivani celó malo volilcev (volivcev). To ni lepo! Kadar se ima kdo voliti, moral bi priti vsak, ki ima pravico do volitve.

Kaj je drugod važnega?

Prejšnjem se je v Pulji (v Poli) vžgala vojaška ladija fregata „Novara“. Škoda je velika. Ljudije sumijo, da je bila nalašč zažgana.

* Iz Tominskega nam se pripovedujejo i tudi že po časopisih oznanjajo take reči zoper ondesnjega političnega prvostojnika, da smo dolžni deželno našo vlado prositi, naj preišče, ali so tožbe, ke uže zdavnaj iz onih krajev dohajajo, resnične ali ne. To dobro vemo, da je v Tominu nezadovoljnost občna, i da se pripovedujejo dogodki, da bi človek mislil, da je Tomin na Turškem.

* Volitve v ljubljansko mestno starešinstvo so bile jako srečne. Sami pravi narodnjaci so bili izvoljeni. Ljubljancani so zopet pokazali, da imajo pravo politiško zavest i da so pravi Slovenci, ker so se volitev obilo vdeleževali i vrle domorodce volili. Pokazalo se je pri teh volitvah tudi očitno, kako močno je tam skopnela (se stopila) nemškutarska stranka.

* V časopis „Zukunft“ se piše, da so pri Kamniku na gornjem Kranjskem dobili bogate sreberne rudnike. Z veseljem pozdravljamo to novico i želimo da je resnica, ker srebra smo jako potrebni.

* Ljubljansko škofijstvo je poslalo vsem šolskim ogledom okrožnico (dopis), v kateri posebno zahteva (tirja), naj se v ljudskih šolah nemščina temeljito uči. Po pravici je ta okrožnica izbudila po vsem slovenskem svetu velik hrup i veliko nezadovoljnost. Ta prikazen je toliko čudnejša i žalostnejša, ker se je rodila prav zdaj, ko nam žugajo strašne krvave vojne. Če kdaj, treba sedaj med ljudstvom iskati, ne pa podirati zaupanja.

* Presvitli cesar je 413 jetnikov pomilostil (kazen, šrafengo opustil) i sicer takih, ki so kazali, da so se poboljšali. V ječah se ima odsle marsikaj promeniti; posebno se ima skrbeti za to, da se jetnikom (prižonirjom) daje dober poduk i primerno delo, ker to največ pomore, da se poboljšani iz ječe vrnejo.

* Poslance, ki so prišli na Dunaj iz gališkega deželnega zbora, sprejel je cesar jako prijazno. Imeli so nalogo podati presvitlemu cesarju prošnjo deželnega zbora, naj se postavi za Galicijo in Bukovino dvorni kancler, kakoršna imajo Madjari i Hrvatije. Pričakuje se, da se ta prošnja usliši. Pri tej priliki je neki cesar izgovoril besedo, ka priča, da mu Šmerlingova politika nej po volji bila.

* Hrvaški deželni zbor je odložen za negotov čas; snide se še le takrat, ko se hrvaški i madjarski

poslanci v Peštu dogovoré zastran vzajemnih zadev. Da se pač tako pogodé, da bode za vse prav! S žalostijo vendar moramo pristaviti, da se Madjari v deželnem zboru vedejo tako, kakor bi oni bili sami gospodije v nekdanjih ogerskih deželah, o pravicah nemadjarov nečejo nič slišati. Madjari se res nejsó nič naučili i nič pozabili.

* Črni oblaki visé nad nami. Laška i Pruska vlada se vedno bolj pripravljati za vojno zoper naše cesarstvo, i vse znamenja kažejo, da je tudi Napoleon v zvezi s tema vladama. Bog hotel, da nam ne bi trebalo uže v prihodnjem listu oznaniti, da se je začela strašna krvava igra, s katero nebesa tepó (tepejo) narode na zemlji! Le na tankeji niti visi še upanije, da se mir ohrani.

* Tudi Turčija sklicuje skupaj vojake i postavlja velike trume (armade) v slovanskih deželah proti Moldavii i Valahii, proti Serbii i proti Črnej gori. Pa tudi Črnogorci (Montenegrinci) se nekij pripravljajo za vojno. Vse kaže, da prvi strel izbudi strašen vojnin potres, ki žuga velik del Evrope strašno zadeti.

* Slišali smo, da so v Senožecah v zadnji loterijski igri na Trst vsi tisti dobili, ki so stavili. Kako je to mogoče? vpraša morda kdo. To je tako: Loterijski ured (oficijo) v Trstu ni poslal v Senožče števil (numar), ke so bile zadnjič vzdignene, ker so se zapiski (liste) nekod izgubili. Povrnol se je tedaj vsem stavljen denar.

* Gališki deželni zbor je 28. aprila svoja dela dokončal. Zdaj dela le še ogrski deželni zbor.

* V Albanii se je vnela vstaja (punt, revolucija). Pravijo, da zato, ker so Turki davke prebivalcem nalagal, ti pa jih nejsó hoteli plačati.

* Ruskemu seljaku i sedanjemu pleminitašu, ki je rešil življenje ruskemu cesarju, podelil je naš svitli cesar Franc-Jozefov komturni red. Kako zelo ljubi ruski narod svojega cesarja vidi se iz tega, da rešiteju iz vseh krajev ruske velike države ponujajo velike darove, i da ga rusko plemstvo (žlahta) tako rekoč na rokah nosi.

* Zadnje novice iz Grškega oznanjujejo, da se onde delajo priprave, da se izbudi vstaja na Turškem, i da so Italijani podkurili ljudstvo. Trdi se tudi, da po turških slovanskih deželah hodijo ruski poslanci, ki ljudstvo za vstajo vnemajo.

* (Sokolci.) Obetali smo zadnjič, da povemo kaj o Sokolcih. Sokolci se imenujejo mladenči; ki stopijo v društvo v ta namen, da združeni urijo i vadijo telo, da se vedno bolj krepi in jači, kar je zdraviju posebno koristno. Pozdravljajo se med seboj z besedo: „Na zdravije.“ Prvo tako slovansko društvo, kolikor nam je znano, ustanovilo se je v Pragi i se imenuje: „Sevrni sokol.“ Tudi v Ljubljani je tako slovensko društvo i se imenuje „Južni sokol.“ Marsikdo bi utegnil vprašati, čemu je tako društvo? saj nej potrebno. Odgovorimo temu, da je zelo koristno. Po mestih je mnogo mladenčev, ki nejmajo težavnega telesnega dela, ki večidel sedé za pisalno mizo. To pa teló slabí i je zdraviju zelo škodljivo. Kolikor krepkejše i zdravjeje pa je telo, toliko zdravjeja je tudi duša, kakor uže star progovor

pravi: „V zdravem trupu prebiva zdrava duša.“ Telesne vaje, ktere imajo sokolci, utrde pa njihovo truplo tako, da se čudi človek moči in izurjenosti takih mladenčev. Posebno so se uže večkrat skazali pri ognji. Kakor tržaški pompierji, tako so tudi oni vajeni plezati po vrvih i. t. d. Pa tudi v orožju se vadijo i tudi to lahko prav pride; zakaj bili so uže časi, ko so se taka društva sovražnikom krepko branila i s tem svojej domovini koristila. Pri starih Grkih (Grekih) so se taka društva ali učilišča imenovala „gimnazije“, i ta narod je je močno čislal (obrajtal, šacal).

DOPISI.

* Da vstrežemo Št. Jakopskim pevcem, podajemo naslednje njihovo pisanje od črke do črke, kakor smo ga prejeli. Glasí se takole:

„Iz Rocola petie pri S. Jakopu
proti Št. 8 Ilirskiga Primorjana.

Kristianskiga pravo dela alli petja se špotovati leto velika hudobija, kdo to stori, stori samo zato debi Bog česen ne bil*) ki so se pa nekateri pevci od S. Jakopa preteceno leto na Cvetno nedeljo iz napuha Cirku popustili in tako izbežali. So se pa potem času nekatiri *brumni* možje zbrali peti de bi ne leto sveto mesto zapušeno ne bilo, zadovolno po narodie ino ponižno hvalo Bogu pojejo; zatega voljo so jim nekatiri zbežani pevci močno nasproti, kir nimajo več prostora nobeni Cirkvi peti, šli so tuje kraje peti po Krasu, pa so bili zlo zaničovani ki so ljudje močno zoper njih petje *memrali*.** So tudi nekatiri zmed njih ki še cerkve ne poznajo, bili so nekatiri ki na debelo vižo pojejo ali baši, kodar so njih versto zapeli se v' sedejo ino zaspió rekoč zdaj naj pa babe pojejo.

Martin Kiatzt l/r

Jožef Ferluga l/r

Jožef Gerdol l/r

× Iz senožeške okolice. — V 7. števelki tega lista čitam, da je neki posestnik iz slovenske Lokve pri c. k. sodniji v Kopru vložil nemško tožbo, ktera se mu je v italijanskem jeziku rešila. Prav se mu je zgodilo; naj bi tožbo bil v slovenskem jeziku vložil, gotovo bi mu jo bila sodnija v tem jeziku rešila, kakor imamo tukaj pri nas mnogo dokazov. Vidi se iz tega, da v Kopri bolj umejo slovenski od nemškega. Slovenci! pišimo torej vsem uradnijam le slovenski, da nam tudi one slovenski odpisujejo. Spominja me nekij podžupan iz tukajšne okolice, kteri je dal izpisati v slovenskem jeziku soseskin (komunski) račun (rajtengo),

*) Res je, da človek Boga, ako ima dobro srce, tudi s slabim petijem hvali, pa prav tako gotovo je tudi, da slabo petije v cerkvi k božijej časti prav nič ne pomaga, ampak več škoduje, nego koristi. Zató ponavljamo željo, ktero smo uže izrekli, naj skrbi, *kdor ima skrbeti*, da se v petii na boljše obrne. To terja božja služba i čast tržaških Slovencev.

**) Nam so o tem vse drugače pripovedovali možije, kterim smemo verjeti. (Vred.)

izročivši ga tukajšni c. kr. uradnii, ktera je odločila v službenem nemškem jeziku, da se ima ta reč pri dotičnih možeh pregledati. Nadžupan jo da po županovem pisatelju v nemški jezik prestaviti, in kadar so se posamezni zneski v pričo dotičnih mož v neumevnem nemškem primerjali (priglihaval, konfrontirali), takrat se je moral ta račun spet v izvorni slovenski jezik prestaviti. Ali nej to narobe svet?

Iz Lokavea na Goriškem. V malej našej soseski smo se pogovorili nekteri, ki slovenski radi beremo i se učimo, ter smo naročili 6 slovenskih časopisov. Ker nas je več, nam nej bilo težko plačati naročnine. Zdaj imamo prav lepo berilo, ko nam je za poduk i v veselje, pa za kratek čas. Sicer se nam nekteri posmehujejo, ali kaj nam za to, na dobičku bodemo vendar le mi, zasmehovalcem pa ne pade nič.

Rodoljub.

Iz Londona 28. aprila. — A. D. — Hvala ti, dragi i (in) dobrodošli Primorjan, da si mi tako hitro željo izpolnil. Res hvala ti, kajti (kér) z veseljem te bom prebiral i od tebe zvedel marsikaj, kar mi roditelji (starši) i prijatelji ne oznanijo. — Resnica je, o katerej se vsak dan bolj prepričujem, da v tujej deželi se človek zaveda živjše svojega rodoljubja i ljubavi do svoje domovine, pa bila ona (ako bi tudi bila) kamenitejša od samega Krasa, nego v domačem kraju. Vse krasote (lepote) družih lepših i bogatejih dežel ti ne morejo domovine iz srca izbrisati. — Pa tudi nekaj družega se v ptujih deželah od družih narodov lahko naučiš, kar se pri nas Slovencih, žalibog, še jako pogreša. To je národni ponos (štímanost). Da vidiš Francoza, ali Angleža, kako ponosno govori: Jaz sem Francoz, jaz sem Anglež, kako vsak svoj narod povzdiguje i prvega na svetu imenuje. Zakaj bi se pač edin Slovenec vedno i vedno (zmerom) ponižaval i drugemu klanjal! Zakaj bi on ponosno ne govoril: Jaz sem Slovenec, ud tistega velicega naroda, ki šteje nad 80 milijonov duš, i kateremu je Bog dal iste (tiste) pravice i sposobnosti, iste talente, kakor vsacemu drugemu! Zakaj bi jib ti edin zakopaval! Pa saj se, hvala Bogu, tudi to že na boljše obrača. Moji hrabri rojaki ne pevajo več tržaških neslanih, umazanih pesmi, ampak lepe narodne i druge slovenske pesmice. Tudi psovka „ščavo“ je že nekteremu surovemu Talijanu „ščafó“ (zaušnico) nanesla. Spoštuj samega sebe, pa te mora i bo tudi Lah spoštoval. Drugikrat ti pa kaj o Londonu povem. Z Bogom!

ZMES

Pogovor med gospodom Slavoljubom in kmetom Matevžem.

— P. —

Matevž. Dob'r dan gospud!

Slavoljub. Bog daj! — Kam pa tako hitro?

M. Grem h an'mi dohtarji od ž'vine, de mi bo kej dau za moj'ga bolan'ga uola (vola).

Sl. Vi greste tedaj k živinozdravniku, i tako je prav. Vi iščete pomoči, kjer bi jo imel vsakdo iskati,

kadar je treba, ne pa tam, kjer jo je iskal mož v H... fari.

M. Jest še nekuli (nikoli) nejs'm šon uordnat (vkazat narediti) šulnu h žnidarji al pa brješ (hlače) h šuštarji; šulne nej dela šuštar, brješ pej žnidar jen taku naprej.

Sl. Prav tako Matevž! s temi besedami kažete, da ste umni.

M. Ma g'lih (ravno) prou je, de se anu malu čez to reč zmen'va. Pej kej je mož u tisti fari naredu?

Sl. Imel je v hlevu (štali) bolno živinče, pa ne, ta bi iskal bil pomoči pri živinskem zdravniku, ampak iskal jo je pri nekem pačuhu (sleparji, ki od zdravstva nič ne ume) v S... rekoč: Imam bolno živinče v hlevu, *zgovor'te* mu bolezen. Pačuh mu z medenim jezikom odgovori: „Oče Anton! nič se ne bojte, jaz vaše živinče ozdravim; pa moram precej tukaj z ozdravljanjem začeti. — Zdej kupite najprej dva hleba belega kruha.“ — Mož stori, kakor mu je bilo rečeno. Pačuh vzame vmazano knjigo (bukve) s police v roke, nekaj iz nje žlobudra (čenča), potem prereže hleb, dá možu polovico i drugo sam obdrži rekoč: „Pojejva to.“ Ko se to zgodi, gresta na pot. Na stari cesti pri R... se pa že vstavita, pačuh prereže drugi hleb, polovico pa na dva dela (tala) in ojesti vsak svoj del. „Zdej pa le pojdiva dalje.“ Ko do hleva prideta, še živinčeta pogledata ne, ampak pačuh vzame vmazano knjigo v roke in reče: „Oče Anton! zdaj začnem najtežavniše delo, moram namreč čitati (brati) i ritenski hoditi.“ Ko tako čita in hodi, pride do gnojnice in čof — v vanjo pade, ter s težavo iz nje zleze in otresaje se, zavpije: „Nesreča je, nesreča bo! zdaj pa ne morem več pomagati. Pojejte še ostalo polovico hleba, če to ne pomaga, vse je zastonj. Oče Anton jo pojé, pačuha plača, ta odide i drugi dan živinče — pogine. Tretiji dan pride oče Anton k pačuhu ter mu reče: „Krava je poginila.“ — „Zakaj mi pa niste precej povedali da je krava, jaz sem delal za vola“ reče slepar.

M. Ha, ha, ha! — Ta mazač je bil zvit tič'k. Jest nejs'm virvou (veroval), da se najde še zdej taku naumne l'di na svejti. Taki imajo dopleh (dvojno) škodo; ano k' mor'jo tac'ga sleparja plačat, ano k'jim blágu gre pózlu. Pej zdej'm povejte, kaku če taku človeče blágu zdrav't, če ga nanka na vidi?

Sl. Prav iz tega bi moral tak človek, ako nej na glavo padel, posneti (viditi), da ne išče pomoči v pravem kraju. Živinski zdravnik mora živino videti, preiskati i marsikaj o njej (od nje) gospodarja vprašati, potem še le jo začne ozdravljati. Kdor zna brati, moral se je učiti; kdor zna ozdravljati, tudi ta se je moral učiti. Brez podúka ni náuka. Čarati (coprati) pa še nikoli nobeden na svetu n'j znal, i tudi nikoli ne bo; če tudi je še dan denašnji tu pa tam kdo, ki to veruje, ali tak človek je zelo slaboumen. Svetoval bi gospodarjem, naj zavarujejo (šegurirajo) svojo živino.

M. Kej tūdi ž'vino se šegurira?

Sl. Se vé da; al nejste o tem še nič slišali?

M. Je! — Zdej se spounem, — ma 'du (kdo) je več na tu mislu.

Sl. Plača se za zavarovanje malo tako, da se to dosti ne pozná; dobrota pa je velika, kadar se človeku nesreča primeri, da mu živina pogine, ker se mu škoda povrne.

M. Tu je pej rejs dobru.

Sl. Veliko jih je že na beraško palico prišlo, ker so se morali zadolžiti, da so kupili drugo živino, ko jim je prva poginola.

M. Prou l'pu vas zahval'm, k' ste mi tu od šegurance povedali. Jest bon povedou zlasti tist'm, k' imajo dosti krav, nej jih šegurirajo; jest bon pej preci jūtri moje blágu šegurirou.

Sl. Še veliko žalostniše pa je, da nekteri celó k bolnemu človeku pačuhe kličejo, al pa bolniki sami k njim hodijo.

M. Tūd' jest san slišou še od moj'ga ranc'ga oči (očeta), Buh mi dej nebesa, prav't, de je an tak pačuh znou l'di prou fajm slepar't. Rajžou je ta po svejti, jen pršu je u an krej ponūjat u majh'nih flašk-cah ano zeleno uodo (vodo). Usa se je prekleu, de ima ta uoda tako muč, de krku kapl'c jo člov'k spiye, trku lejt več živi. Poklicali so ga h bouniki jen čūpli (kupili) ano tako flašk'co. On pej jim je taku *forte trical* (priporočal), de ne bi dali bouniki use n' an bot spet (spiti), zakej b' se mi lahku zgodila taku, kokar anmi 80 let starmi človeki tam na Trolskem, k' mi je še suj nonu (stari oče) ano tako flašk'co prodau, jen je use n'an bot spiu. Živu je potli še trku cajta, de so se ga usi štefali (naveličali), jen k' nej ten san od sebe umr't, so ga mougli s kouci (kolmi) ubat (ubiti). — Taku je ta po svejti sleparu, jen najdu je take l'di k'so mi ver'vali. Jest še ne bi pestu od tac'ga nanka moje mačke zdrav't, človeka pej še menj. Sej se še spodleti kaš'n bot gospudam, k'so za tu štedirali in dosti brješ po šulah reztrgali.

Sl. Temu pa nejso zmerom oni krivi, večidel jih prekasno kličejo in potem ne morejo delati čud (čudežev). Sicer pa tudi velikokrat noben človek ne more pomagati i človeka smrti rešiti: Ko bi ljudije ne mrli, svet bi podrli.

M. Ja, ja, imaste r'žon, zdej san biu anu malu prenagu (prenagel). — Jest nejs'm biu še nekuli bolan, ma če bon k'dej obolu, prva reč bi b'la: pravi med'h jen duhounik, ma nekuli ne mazač.

Sl. Na tisoč prigodeb bi vam lahko povedal in ž njimi dokazal, da taki goljufi so le škodovali ljudem na zdravji in na premoženji.

M. Van rečem, de ste me že na lepe poti prpelali jen d'sti dobr'h nauku dali.

Sl. Vse prav. Pa povejte mi še to: Kadar kmet njivo preorje in vanjo seje, al pusti seme na vrhi?

M. A ne, ga zakopa v zemljo če če, be mi bo sad prneslu.

Sl. Tudi vi tedaj moje nauke v srcé in pamet zakopajte, da vam obilno sadú donesó.

M. Zame nej treba cviblat, de bi li tūdi moji patrijoti (rojaki) taku st'rili. Pej se troštam de bojo. — Zdej pa grem, de ne bi zamedu, zakej tūdi blágu se mi smili. Z Bagan, gospud Slavoljub!

Sl. Z Bogom!